

§ 5. En af direktoratet for vejtransport truffet afgørelse i henhold til § 1 og § 4 kan af ansøgeren eller af tilladelsens indehaver påklages til ministeren for offentlige arbejder. Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende. Når der er særlig grund hertil, kan ministeren for offentlige arbejder dog tillade sagens indbringelse, selv om anmodning herom fremkommer efter udløbet af den nævnte frist, men inden 3 måneder, efter at afgørelsen er truffet.

§ 6. Overtrædelse af § 1 i denne lov eller af vilkår, der er fastsat i en tilladelse i medfør af § 2, stk. 2, straffes med bøde.

Stk. 2. I forskrifter, der fastsættes i medfør af § 3, kan der fastsættes straf af bøde

for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne og i de fællesskabsforordninger, de vedrører.

Stk. 3. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

§ 7. Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Lov nr. 232 af 25. maj 1951 om international godskørsel med motorkøretøjer ophæves.

Stk. 3. Tilladelser, udstedt i henhold til den i stk. 2 nævnte lov, forbliver i kraft.

§ 8. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

De nuværende bestemmelser for international godstransport ad landevej findes i lov nr. 232 af 25. maj 1951 om international godskørsel med motorkøretøjer. Det net af bilaterale aftaler om international vejtransport, som Danmark siden lovens gennemførelse har indgået med omtrent samtlige øvrige europæiske stater og de i internationale organer skete vedtagelser på vejtransportens område samt den praksis, som gennem årene har udviklet sig, gør det imidlertid påkrævet at gennemføre en ændring og ajourføring af lovens bestemmelser.

Dette behov er accentueret efter Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber, idet det har vist sig, at loven ikke indeholder hjemmel til administrativt at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige til iværksættelse af fællesskabsbestemmelserne om international godstransport.

De gældende fællesskabsbestemmelser, der har betydning i denne forbindelse, er følgende: Rådets første direktiv af 23. juli 1962 om fastsættelse af visse fælles regler for den internationale transport (erhvervsmæssig godstransport ad landevej), Rådets forordning (EØF) nr. 2829/72 af 28. december 1972 om fællesskabskontingentet for godstransport ad landevej mellem medlemsstaterne, samt Rådets forordning (EØF) nr. 2826/72 af 28. december 1972 om forlængelse af gyldighedsperioden for samt ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1174/68 af 30. juli 1968 om indførelsen af et gaffeltariffsystem for godstransport ad landevej mellem medlemsstaterne.

Rådets første direktiv af 23. juli 1962 pålægger bl. a. medlemsstaterne at fritage en række specielle transporter, der i forhold til den samlede internationale godstransport er af mindre betydning, for ethvert krav om tilladelse. Tilsvarende regler har i henhold til de mellem Danmark og de fleste europæiske lande indgåede vejtransportoverenskomster samt i overensstemmelse med Resolution nr. 16, vedtaget den 26. november 1965 af den europæiske transportministerkonference (CEMT) været praktiseret i længere tid. Lovforslaget indeholder hjemmel til at undtage sådanne transporter fra kravet om tilladelse i henhold til nye bestemmelser og aftaler om godskørsel landene imellem, der måtte blive gennemført som led i udviklingen inden for det internationale samarbejde.

Forordningen om fællesskabskontingentet tildelede hvert medlemsland et antal særlige fællesskabstilladelser, der giver indehaveren ret til at udføre godstransporter ad landevej mellem samtlige medlemslande. Tilladelserne udfærdiges af Kommissionen, medens udstedelserne varetages af de enkelte medlemsstaters kompetente myndigheder på Kommissionens vegne. Forordningen pålægger medlemsstaterne at vedtage de bestemmelser, der er nødvendige for iværksættelse af forordningen, herunder bestemmelser om kontrol samt sanktioner ved overtrædelser af vilkårene. Da man i den gældende lovgivning ikke har haft hjemmel til at indføre sådanne bestemmelser, har forordningen rent midlertidigt for Danmarks vedkommende været administreret således, at der ved udstedelse